

Mystisk og morsomt

I HEKSENS GROTTE: Krabatene feirer 15-årsjubileum i år, og har slått på stortrommen med oppsetningen «Kaptein Knurr & MaremineMysteriet» i Gamle Bergen (f.v. Andreas Holt som Arkefors Löw og Irene Ahnéll som Maremineheksen). FOTO: SILJE KATRINE ROBINSON

teater familie- og musikkteater

«Kaptein Knurr & MaremineMysteriet» av Irene Ahnéll
Krabatene
Gamle Bergen
Regi: Irene Ahnéll
Scenografi: Monika Solheim
Stemmings- og spenningsfullt teater i Gamle Bergen

EN EVENTYRLYSTEN og vitebegjærlig gutt, som er irritert over at han alltid blir holdt utenfor fordi han er for liten, er en velbrukt, men god helteskikkelse når man skal ut på den farefulle ferden mot å finne Poseidons Perle i grotten til selveste Maremineheksen. Baldrian takler både overbeskyttende familie, ertende eldre jenter og skumle skurker, og har attpåtil tid til å være sjarmerende.

Velbrukt er også grepet med å utstyre en smart bandleder med to mindre intelligente medsamensvorner som mest roter ting til. Men originalt eller velbrukt – i Krabatens forestilling slutter man raskt å bry seg med hva som er hva, fordi spenningen og interessen rett og slett tar en.

Irene Ahnéll har skrevet en fortelling som er så oppriktig ment, kan man si, at den når frem fra første stund. Ikke uten betydning

PÅ RØVERTOKT: Krabatene har tatt i bruk bygninger, gressbakker og trestubber i forestillingen. Her er den fryktingytende Kaptein Knurr (Arild Vestre). FOTO: SILJE KATRINE ROBINSON

er vekten på humoristiske elementer i tekst og situasjoner, av den typen som når frem til både barn og voksne (vi ler ikke alltid på de samme plassene, men det står det heller ikke i Norges Lover at vi må).

Musikken av Lars S. Lid og medkomponist Yngve Dyvik følger samme prinsippet: Her er en slags troskap mot et ikke for avansert familiemusikkonsept, samtidig som humor og parodi sniker seg inn (i alt fra instrumentering til musikalske sjangre), uten å bli ironisk. Dessuten er det mange

gode arrangementer og melodisk eleganse.

BALDRIAN, en 11 år gammel havhuldregutt, kommer over et kart som viser veien til Mareminehollet og perlen. Kartet har en av de mindre begavede kumpanene til Kaptein Knurr mistet, så Baldrian havner raskt i klørne på denne skurkegjengen som er ute og leter etter kartet. For å si det kort: Det går bra til slutt. For enkelte (Kaptein Knurr sliter litt).

Noen ganger slurer det en tanke, men stort sett er det et

driv og en stemningsaktig magi i forestillingen. Det har å gjøre med prestasjonen til enkeltskuespillere, et stort artistisk og teknisk ensemble som trekker i samme retning, scenografiske løsninger, omgivelsene på Gamle Bergen og hvordan disse brukes – og det mørknende tidspunktet på kvelden.

DEN YNGRE GARDE er særs lett å like: Sander H. Olsen som Baldrian, og Yvonne og Malin Nordvik Sivertsen som de ertende, men handlekraftige Ane Mona og Torild Morild. Irene Ahnéll er en herlig sutrende og selskapslykheks. Arild Vestre, Tor Bjørge og Tor H. Halvorsen utgjør den livlige skurkegjengen Kaptein Knurr, Lodin med Leppo og Luske-Ludvig. Sigurd A. Klausen er en nesten kriminelt rettskaffen ordfører Blå Kjell, og Kent Ove Eide og Siren Sivertsen som Gullik og Nellik er så bekymret som de skal være for den viltre nevøen Baldrian.

Aller mest bedårende er nok den svenske arkeologen og froskemannen Arkefors Löw (Andreas Holt), som er blitt tatt til fange av Maremineheksen, og som sitter kuet i en slags hengestol der han strikker og lengter sårt hjem til Sverige.